

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျော်လှူနိုးစေ

သည်းညှာဦး

ဝ န် ၊ ချိ သိ န် ၊ ဝ ချ ဩ ည်

အခန်း (၁)

"သမီးစိမ်းဝါရေ သမီးအတွက် စာတစ်စောင် ရောက်နေတယ်"

"ဟုတ်လား မေမေ၊ ဘယ်ကလဲ"

"မသိပါဘူးကွယ်၊ မေမေ မကြည့်မိလိုက်ဘူး၊ သမီးရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတယ်"

အထူးကုဆေးဝန်းကြီးတစ်ခုတွင်း အထူးသူနာပြုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသော မေစိမ်းဝါ အလုပ်မှ ပြန်အလာတွင် မိခင်ဒေါ်ခင်မြင့်က ပြောလိုက်သည်။ ။

"မေမေရေ မောင်လေး ပြန်မရောက်သေးဘူးလား"

"ရောက်ပြီ ပြန်ထွက်သွားပြီ"

"ဘယ်သွားလဲ"

"ကျူရှင်လေ"

"ဖေဖေရော"

"ရောက်ပြီ အခန်းထဲမှာ ၊ ရေချိုးလေ၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

မေစိမ်းဝါက သူ့အခန်းကို ခပ်သော့သော့လေး ဝင်လိုက်သည်။ ။ သူ့

အခန်းထဲက စားပွဲဆီသို့ သွားပြီး စားပွဲပေါ်က စာကို ဖောက်လိုက်ပြီး ဖတ်လိုက်သည်။ ။

"ဟယ်.. ခင်တာ့ဆီက စာပါလား"

သူနာပြုသင်တန်းတက်စဉ်က အခင်မင်ရဆုံး သူငယ်ချင်း ခင်ခင်တာရဲ့ စာမို့ ပျော်သွားသည်။ ။ ချက်ချင်း ဖတ်ချင်သော်လည်း ထမင်းစားရန် စောင့်နေကြသည် မို့ အချိန်မရပါ။

"ညကျမှ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်တော့မယ်"

စာကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားပြီး အဝတ်အစားလဲကာ ရေချိုးခန်းကို ဝင်လိုက်သည်။ ။

ရေမိုးချိုးပြီး မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ထမင်းစားသည်။ ။ စားသောက်ရင်း နှင့် ဆေးရုံကအကြောင်း ပြောမိကြသည်။ ။

"ဒီတစ်ခါ သမီး စပါယ်ရှယ်လိုက်တဲ့ လူနာက ကြာသားပဲနော်"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ သုံးလေးရက်ပဲ ဆင်းရတော့မယ်"

"ဒါဆို နောက်ထပ် ကော့(စ)တစ်ခု ရှာရတော့မှာ ပေါ့"

"ကော့(စ)က ရှိနေပါတယ်၊ ဒီလူနာက အတော်ပင်ပန်းနေပြီမို့ သုံးလေးရက်လောက် နားမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဆက်တိုက်ကြီး လူနာတွေနဲ့ ဆိုတော့ သမီး ပင်ပန်းနေပြီ နားပါကွယ်"

ဖခင်က နားခိုင်းသလို မိခင်ကပါ ဝင်၍ နားခိုင်းပြန်သည်။ ။

"ဒီလူနာရဲ့ အရင်လူနာတုန်းက သမီး နေ့ရောညပါ စောင့်ရတာ ပင်ပန်းနေပြီ နားလိုက်ပါဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

"ဒါနဲ့ စာက ဘယ်သူ့ဆီကလဲ သမီး"

"ခင်တာဆီက မေမေရဲ့ "

"ဘာတဲ့ လဲ"

"မဖတ်ရသေးဘူး၊ ထမင်းစားပြီးတော့မှ ပဲ ဖတ်မယ်"

"သမီးတို့ ချင်း မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်"

"ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ်၊ လုပ်ငန်းခွင်ထဲရောက်ပြီး မအားကြ
တော့ဘူးလေ"

"ဟုတ်တာပေါ့ သူ့ရော အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးနော်"

"မကျသေးပါဘူး မေမေ"

မိခင်ရဲ့ အမေးကြောင့် မေစိမ်းဝါရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဒေါက်တာချမ်း
အေးရဲ့ ပုံရိပ်က ထင်ဟပ်လာသည် ။ စကားလမ်းကြောင်းက
ပြောင်းသွားပြန်၍ ခင်ခင်တာရော ဒေါက်တာချစ်အေးပါ မေစိမ်းဝါရဲ့
အတွေးထဲက ပြန်ထွက်သွားကြပါသည် ။

ထမင်းစားသောက်ပြီး မိခင်ကို ကူလုပ်ပြီးမှ အခန်းထဲကို ပြန်ခဲ့သည်
။ မေစိမ်းဝါက ခင်ခင်တာရဲ့ စာကို ဖောက်ပြီး ဖတ်လိုက်သည် ။

ချစ်ရတဲ့ စိမ်းဝါ

အလုပ်တွေ မအားလပ်တာနဲ့ နင့်ဆီတောင် စာမရေးဖြစ်ဘူး စိမ်းဝါရယ်၊ အခု အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာပြီး နင့်အတွက် အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ အပန်းဖြေတဲ့ သဘောမျိုးလည်း ဖြစ်အောင် ငါစီစဉ်ထားတယ်၊ နင် လက်ခံမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။

ငါ့အဖေရဲ့ အသိမိတ်ဆွေ၊ ဒေါက်တာသန်းမောင်က သူ့ရဲ့ လူနာ ဒေါ်ကေသီအတွက် စိတ်ရှည်တဲ့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် လိုချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။

ဒေါ်ကေသီက မီးလောင်ခံရပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး ကွယ်သွားတယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ လူနာကို ငပလီမှာ လာပြီး တစ်လလောက် နားစေချင်တယ်တဲ့ ၊ အဲဒီအတွက် စိတ်ချရတဲ့ သူနာပြုတစ်ယောက်ကို လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ငါက ကြားကနေ ပွဲစားလုပ်လိုက်တယ်။

ရန်ကုန်မှာ ငါ့ရဲ့ အခင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းရှိတယ်။ သူက အထူးသူနာပြု ပြုလုပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ နင့်ကို သူ့ဆီ လာပြီး ဆက်သွယ်ပါတဲ့ ၊ နင့်ကို လူတွေ့ပြီး စစ်ဆေးချင်တယ်တဲ့ ။

အဲဒါ ငါ လိပ်စာပေးလိုက်မယ်၊ နင် သူနဲ့ သွားတွေ့ပါ။ အဆင်ပြေရင် သိပ်ကောင်းမှာ ၊ ငပလီမှာ နင် အနားယူလို့ လည်း ရတယ်။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ လည်း ဆုံလို့ ရတာပေါ့။

သူတို့ နဲ့ အလုပ်အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်နော်။

နင်လာမှာ ကို မျှော်နေတဲ့
ခင်တာ

ခင်ခင်တာရဲ့ စာကို ဖတ်ပြီး မိဘနှစ်ပါးရှိနေသော ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ စာထဲက ပါသောအကြောင်းအရာများကို ပြောပြသည်။ ။

"သမီးက အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ သွားတွေ့ရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ မနက်ဖြန်ဘဲ သမီး သွားတွေ့လိုက်မယ်"

"အလုပ်ခန့်လိုက်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်"

"သမီးအလုပ်ရဖို့ ငပလီကို တစ်လလိုက်သွားမှာ ကိုရော ဖေဖေနဲ့ မေမေ သဘောတူမှာ လား"

"တူပါတယ် သမီးရယ်၊ စရိတ်ငြိမ်းပြီး အပြောင်းအလဲဖြစ်ပြီး သမီးလဲ အနားရတာပေါ့"

"ခင်ခင်တာတို့ နဲ့ မို့ မေမေလဲ စိတ်ချပါတယ်"

မိဘနှစ်ပါးက ကျေနပ်စွာ ခွင့်ပြုလိုက်သည် မို့ မေစိမ်းဝါ ပျော်သွားသည်။ ။ သူ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပါစေလို့ လည်း မျှော်လင့်သည်။ ။

"သမီးက ဘယ်တော့ သွားတွေ့မှာ လဲ"

"မနက်ဖြန် ဆေးရုံက စာပြန်မှာ ၊ အဲဒီဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဆေးခန်းမှာ ဝင်ပြီး တွေ့လိုက်မယ်"

"ဪ.. ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့"

မိဘများ နှင့် စကားပြောနေစဉ်မှာ မောင်ဖြစ်သူ သောင်းမြင့်ဇော်က ပြန်လာသည်။ ။

"မောင်လေး ကျူရှင်ပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ မမရဲ့၊ ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်"

"ဘွဲ့ရဖို့ က နှစ်နှစ်ပဲ လိုတော့တာ၊ ကြိုးစားနော် မောင်လေး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်မှ ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ မမဝါတို့ ကျေးဇူးကို ဆပ်ရမယ်"

ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် ရည်မွန်ချောမွေ့နေသော
မောင်လေးကိုကြည့်ပြီး စိမ်းလဲ့ဝါက ပီတိဖြစ်နေသည်။ ။

"အေးလေ၊ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ မမဝါရယ်"

"ငါ့မောင်က သိပ်ချောတော့ ဘွဲ့မရခင်ကတည်းက ကြင်နာရမယ့်သူ
တွေ တွေ့သွားမှာ စိုးလို့ "

"အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ တွေ့လဲ မိသားစုက ပထမနေရာမှာပါ"

"အေးလေ အပြောနဲ့ အလုပ် ဟုတ်လား ကြည့်ရမှာပေါ့"

"ဟာ.. ကြည့်စမ်းပါဦး မမဝါရဲ့၊ စကားကြီးက မယုံသလိုလိုနဲ့ "

"မမဝါက လက်တွေ့မှ ယုံမှာနော်"

"စိတ်ချ လက်တွေ့ကြီးကို လုပ်ပြလိုက်မယ်"

မောင်နှမနှစ်ယောက် အကြင်နာပိုစွာ နောက်ပြောင် ပြောဆိုနေသ
ည်ကို မိဘနှစ်ပါးက ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေသည်။ ။

"မမဝါက ကျွန်တော့်ကိုချည်း ပြောမနေနဲ့ နော်၊ သိပ်လှတဲ့ ကျွန်
တော့်အစ်မက အရင်စွဲသွားဦးမယ်"

"အံ့မယ်၊ ဒီက သန့်သန့်လေးပါလေ"

"ဒီလောက် ဖြူပွေးပြီး လှနေတာ သန့်တာ သိပါတယ်ဗျာ"

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နောက်ပြောင် ကျီစယ်ရင်း မိသားစုစကားဝိုင်းလေး စိုပြည်နေပါတော့သည်။ ။

"ကဲ.. လေပေါမနေနဲ့ ၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းစားတော့"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ မေမေပြောမှ ဗိုက်ထဲက ပိုပြီး ဆာလာတယ်"

သောင်းမြင့်ဇော်က ရယ်မောပြီး သူ့အခန်းထဲကို ဝင်သွားသည်။ ။ မေစိမ်းဝါလည်း မိဘတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်းကို ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

"မောင်လေးက ငါ့ကို အထင်ကြီးလိုက်တာနော်"

"ငါ့မှာ ဖြင့် ရည်းစားလေး တစ်ယောက်တောင် မရှိဘူး၊ ငါ့ကို ကြိုက်တဲ့ သူတွေ ရှိပေမဲ့ သူတို့ ကို ငါ ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့ မရဘူး"

"ငပလီမှာ တစ်လလောက် သွားနေရမယ်ဆိုတော့ အလုပ်အကိုင် မပျက်ဘူး၊ နားလဲ နားရမယ်ဆိုတော့ ပျော်စရာကြီးပဲ"

ထိုနေ့ညက အလုပ်ရပါစေဟု မျှော်လင့်ချက်အတွေးများ နှင့် တွေးရင်း အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ တစ်နေ့လုံး ဆေးခန်းမှာ အချိန်ကုန်သည်။ ။ ညစောင့်သူနာပြုက မေစိမ်းဝါရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ မေစိမ်းဝါက တာဝန်ချိန်ကို စောစောယူပေးပါဆို၍ ရောက်လာသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မေစိမ်းဝါက ဂျူတီချိန်ကုန်ဆုံးသည် အထိ မနေရဘဲ

စောထွက်ခဲ့သည် ။ ဒေါက်တာသန်းမောင်ထံသို့ မေစိမ်းဝါ ထွက်လာခဲ့သည် ။

ဒေါက်တာသန်းမောင်ရဲ့ ဆေးခန်းကို ရောက်လာပါပြီ။ ဒေါက်တာသန်းမောင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည် ။ မေစိမ်းဝါကို မေးမြန်းစစ်ဆေးသည် ။

"မျက်မမြင်လူနာတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုရမှာ မင်း စိတ်ရှည်ပါ့မလား"

"ကျွန်မက သူနာပြုဆရာမမို့ ဘယ်လူနာအပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ရှည်ရမှာ ပါ"

"ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက ဦးရဲတာတို့ မိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးတော့ မင်းကိုပဲ အလုပ်ခန့်လိုက်မယ်"

"မိသားစုအားလုံးနဲ့ မရင်းနှီးပါဘူး၊ ဦးရဲတာသမီး ခင်ခင်တာဆိုတဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးနဲ့ ရင်းနှီးတာပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ မိသားစုထဲက တစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်း အချိန်ရလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို လူနာ ဒေါ်ကေသီနဲ့ တွေ့ပေးမယ်၊ သူ မင်းကို ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ပြီးပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ဒေါက်တာသန်းမောင်က မေစိမ်းဝါကို ဒေါ်ကေသီထံသို့ ခေါ်သွားသ

ည် ။ နေကာမျက်မှန်ကို တပ်ထားသော အလွန်ချောမွေ့သော မိန်းမတစ်
ဦးနှင့် တွေ့ရသည် ။

ဒေါ်ကေသီသည် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်သာ ရှိဦးမည်ဟု
ခန့်မှန်းရသည် ။ ညမိုးချုပ်ပြီ ဖြစ်နေသော်လည်း နေကာမျက်မှန်ကို ဖြု
တ်ထားခြင်းမရှိပါ။

"ဒေါ်ကေသီ ဒီမှာ မင်းအတွက် သူနာပြုရ လာပြီ"

"ဟုတ်လား"

"သူနဲ့ စကားပြောကြည့်ပါဦး၊ ခင်ဗျားကြိုက်ရင် သူ့ကို ငှားလိုက်မယ်
"

"နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"မေစိမ်းဝါပါ"

"ဒီနားခဏလာပါဦး"

ဒေါ်ကေသီရဲ့ အနားသို့ မေစိမ်းဝါက တိုးသွားသည် ။ ဒေါ်ကေသီက
မေစိမ်းဝါရဲ့ မျက်နှာကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်ဖွဖွစမ်းကြည့်သည် ။ မျ
က်မမြင်တို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ခန့်မှန်းသော နည်းပါ။

"မင်းက သေးသေးသွယ်သွယ်နဲ့ လှတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်"

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်ကေသီ၊ မေစိမ်းဝါက ဖြူဖြူနုနုလေးနဲ့ လှတာပါ"

"အသက်ရော ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ"

"နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပါ"

"ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာကိုး၊ မမကေသီက မျက်မမြင်ဆိုတော့ စိ
တ်ရှည်ပါ့မလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လူနာအပေါ်မှာ မဆို စိမ်းဝါ စိတ်ရှည်ပါတယ်"

"ငပလီမှာ တစ်လသွားနားမှာ ၊ လိုက်နိုင်မလား"

"ဟုတ်ကဲ့ လိုက်နိုင်ပါတယ်"

"လေးငါးရက်နေရင် ငပလီကိုသွားမယ်၊ မင်းလိုက်နိုင်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ လက်ရှိကြည့်နေတဲ့ လူနာက နောက်နှစ်ရက်ဆို ဆေးရုံက ဆင်းပါပြီ"

"ကောင်းပြီလေ လူနာ ဆေးရုံကဆင်းတာနဲ့ မမကေသီဆီမှာ အလုပ်ဝင်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ငပလီမသွားခင်၊ ဈေးဝယ်ထွက်ချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ဒါဆို မင်းပြန်လို့ ရပါပြီ၊ ဆရာက သူ့ကို လစာပြောပြီးပြီလား"

"ဒေါ်ကေသီ သူ့ကို အလုပ်ပေးလိုက်ပြီဆိုရင် ဆရာ ညှိပေးပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးပါ ဆရာ"

"ကဲ.. ပြန်ကြစို့လား မမစိမ်းဝါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

အပြန်လမ်းမှာ ဒေါက်တာသန်းမောင်က မေစိမ်းဝါနှင့် လုပ်အားခကိစ္စ ပြောသည် ။

"ဒီရန်ကုန်မှာ နေ့ည သူနာပြုကို နေ့သုံးထောင်၊ ညသုံးထောင် ယူတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ"

"မေစိမ်းဝါက အိမ်နဲ့ ခွဲခွာပြီး လိုက်ရမှာ မို့ တစ်နေ့ကို တစ်သောင်းနှုန်းနဲ့ သတ်မှတ်ပေးမယ် ကျေနပ်ရဲ့ လား"

မေစိမ်းဝါက ထင်ထားသည် ထက် လုပ်အားခကို ပိုရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။ ။

"ကျေနပ်ပါတယ် ဆရာ"

"ဒေါ်ကေသီဟာ မီးလောင်ခံရပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး ကွယ်သွားခဲ့တယ်"

"သူ့မျက်နှာမှာ မီးလောင်တဲ့ ဒဏ်ရာ မရှိဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါက ပလတ်စတစ် ဆာဂျရီ လုပ်ထားလို့ လေ"

ဒေါက်တာသန်းမောင်ရဲ့ လေသံက အနည်းငယ် မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ခွဲစိတ်ပြီး ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီလုပ်တာ ကြာပြီဆိုတော့ ပင်ကိုအနေအထားကို ပြန်ရောက်နေပြီပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ သူ့မျက်လုံးက ပြန်မြင်ဖို့ ရော အလားအလာရှိပါလား ဆရာ"

"မျှော်လင့်ချက်မရှိပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းကို သူ့ရှေ့ မပြောမိပါစေနဲ့"

"စိတ်ချပါ ဆရာ"

"မီးလောင်ပြီး သူ့စိတ်တွေ ချောက်ချားခဲ့တယ်၊ တစ်ခါတလေ ကြောက်လန့်ပြီး မအိပ်နိုင်တာမျိုး ရှိတတ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"ဒေါ်ကေသီကို သေသေချာချာဂရုစိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါဆရာ"

"မင်း ဘယ်မှာ နေလဲ၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ရပါတယ် ဆရာ၊ ရှေ့နားက လိုင်းကားမှတ်တိုင်မှာ ပဲ ရပ်ပေးပါ"

ဒေါက်တာသန်းမောင်က ကားရပ်ပေးသည် ။ မေစိမ်းဝါက ကားထဲမှ ဆင်းရင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည် ။ ငါးမိနစ်ခန့် စောင့်လိုက်ရပြီး ကားရ၍ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့သည် ။

သူ အိမ်ပြန်နောက်ကျ၍ မိသားစုက ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေကြသည် ။

"သမီး နောက်ကျလိုက်တာ"

"လူနာအိမ်ကို သွားပြီး တွေ့နေလို့ ပါ"

"ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေလား"

"ပြေပါတယ် ဖေဖေ၊ တစ်နေ့ကို တစ်သောင်းနှုန်းနဲ့ ပေးမှာ တဲ့ "

"ဟာ... ဟုတ်လား၊ တစ်လဆိုတော့ မမဝါ ထောပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ် မောင်လေး"

"ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုးများများ ပေးရမယ်နော်"

"ပေးမှာ ပေါ့ကွယ်"

"လူနာက သမီးကို သဘောကျရဲ့ လား"

"ကျပါတယ် မေမေ၊ လူနာက အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒေါ်

ကေသီလို့ ခေါ်ပေမဲ့ အရမ်းနုပြီး သိပ်ကိုချောတာပဲ၊ မျက်စိမမြင်တာ သနားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ "

"ဘယ်လိုကြောင့် မမြင်တော့တာလဲ"

"မီးဟပ်ပြီး ဖြစ်သွားတာတဲ့ "

"ဟုတ်လား၊ စိတ်မကောင်းစရာကွယ်"

"မီးလောင်ထားတဲ့ မျက်နှာကို ခွဲစိတ်ပြီး ပြန်ပြီး ပြုပြင်နိုင်ပေမဲ့ မျက်လုံးကွယ်သွားတာကိုတော့ ကုလို့ မရတော့ဘူးတဲ့ "

"ဟုတ်လား"

"သမီး ဆာနေရောပေါ့"

"မေမေတို့ စားပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ၊ ရေမြန်မြန်ချိုးပြီး စားတော့၊ နောက်မှ ပြောစရာရှိတာ ပြော"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

ဗိုက်ဆာနေပြီမို့ ခပ်သွက်သွက်ရေချိုးကာ ထမင်းစားပြီးနောက် မိသားစုနှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့မိပြန်သည် ။

အခန်း (၂)

မေစိမ်းဝါက ဒေါ်ကေသီနှင့် ချိန်းဆိုထားသောနေ့မှာ ဒေါ်ကေသီထံသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

"မမကေသီ စိမ်းဝါရောက်ပါပြီ၊ ဈေးဝယ်ထွက်ဖြစ်ပါလား"

"ထွက်မှာ ပေါ့၊ ငပလီမှာ ဝတ်ဖို့ ရေကူးဝတ်စုံတို့ ဘာတို့ ဝယ်ရဦးမယ်လေ"

ဒေါ်ကေသီက မျက်စိမမြင်သော်လည်း ရေကူးရန် စိတ်ဆန္ဒရှိနေသည်ကို အံ့သြသည်။ ။ ဒေါ်ကေသီသည် အလွန်ချမ်းသာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိရသည်။ ။

အလွန်ချမ်းသာသလို ရုပ်ရည်ရူပကာကလည်း သိပ်ကိုချောမွေ့သော အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကို မေစိမ်းဝါက မြင်ရပြီး အလွန်ကရုဏာသက်နေသည်။ ။

"အားလုံးပြည့်စုံပြီး မျက်စိကွယ်နေရတဲ့ အဖြစ်က သနားစရာကောင်းလိုက်တာ"

"မေစိမ်းဝါရေ မမကေသီ ကားစီစဉ်ထားတယ်၊ ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီလား ကြည့်လိုက်ပါဦး"

မေစိမ်းဝါက အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကားရောက်နေသည်

ကို တွေ့ရသည်။ ။

အလွန်ချမ်းသာသော ဒေါ်ကေသီသည် ဘာကြောင့် ဟိုတယ်မှာ နေရသည် နည်း။

မမကေသီက သိပ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ နေရမှာ ပေါ့။

ဒေါ်ကေသီရဲ့ အကြောင်းကို မေစိမ်းဝါက သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားသော်လည်း ထုတ်ဖော်ပြီး မစပ်စုရဲပါ။ အသင့်ရောက်နေသော အငှားကားထဲသို့ ဒေါ်ကေသီအား တွဲပြီး ခေါ်ခဲ့သည်။ ။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ရောက်ပါပြီ။ ဒေါ်ကေသီ ညွှန်ပြသသည့်အတိုင်း မေစိမ်းဝါက လိုက်နာနေရသည်။ ။

ရေကူးဝတ်စုံ ဝယ်သည့်အခါမှာ လည်း ဒေါ်ကေသီ ကြိုက်နှစ်သက်သော အရောင်ကို ရွေးချယ်ပြီး ရေကူးဝတ်စုံရဲ့ ပုံစံကိုပါ အသေးစိတ် ပြောလိုက်ရသည်။ ။

ရယ်ဒီမိတ်တန်ဖိုးကြီးသော အင်္ကျီဆယ်ထည်တိတိ ဒေါ်ကေသီက ဝယ်သည်။ ။ သိပ်ကို ချောမွေ့ပြီး မေစိမ်းဝါရဲ့ လက်ကို မြဲမြဲကိုင်ထားသော ဒေါ်ကေသီကို အများက သတိပြုမိသည်။ ။

မျက်မမြင်တစ်ယောက် ဆိုသည် မှာ ကြည့်ရုံနှင့် သိပ်ကို ထင်ရှားနေ၍ ဒေါ်ကေသီကို သနားကရုဏာ သက်မိကြသည်။ ။

"မျက်စိမမြင်ပေမဲ့ လှလိုက်တာ"

ဒေါ်ကေသီက လိုအပ်သည် ထက် မေစိမ်းဝါကို မှီတွယ်ထားသည်ကို မေစိမ်းဝါက သတိပြုမိသည်။ ။

"တခြားမျက်မမြင်တွေ မြင်ဖူးပါတယ်၊ ဘေးလူအပေါ်မှာ ဒီလောက်

မမိတွယ်ဘူး"

"မမကေသီက မျက်မမြင်ဖြစ်တာ မကြာသေးလို့ အကျင့်မရှိသေးလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာလား"

ဒေါ်ကေသီလိုချင်သော ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ခြမ်းရသည် မှာ အချိန်အတော် ကုန်သွားသည်။ ။

"အင်း.. လိုချင်တာတွေ အားလုံးပြည့်စုံပြီး ဈေးထဲ လျှောက်ရတာလဲ မောသွားပြီ ပြန်ကြစို့"

"ဟုတ်ကဲ့ မမကေသီ"

မေစိမ်းဝါက အထုပ်အပိုးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လျက် ဒေါ်ကေသီအား တစ်ဖက်ကတွဲပြီး ကားဆီသို့ တွဲခေါ်ခဲ့သည်။ ။

တည်းခိုခန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။ မေစိမ်းဝါက ဒေါ်ကေသီကို အခန်းဆီသို့ တွဲပို့လိုက်သည်။ ။

"ကဲ.. ဒီနေ့ မေစိမ်းဝါ မောသွားပြီ၊ အိမ်ပြန်နားတော့လေ"

"မမကေသီ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီအခန်းမှာ နေရတာ လေးငါးရက်ရှိပြီဆိုတော့ နေသားကျနေပါပြီ"

"စားသောက်ဖို့ အတွက်ရော"

"မပူပါနဲ့၊ ထမင်းချိုင့် လာပို့လိမ့်မယ်"

"ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ"

"ရပါပြီ၊ သန်ဘက်ခါ လေဆိပ်က ဆင်းရမှာ နှစ်နာရီလောက် ကြို

လာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်ကေသီက ပြန်လွှတ်လိုက်သဖြင့် မေစိမ်းဝါ ပြန်ခဲ့သည်။ သူ မနက်ဖြန် တစ်ရက်ပဲ အားတော့မှာ ၊ သူ့အတွက် လိုအပ်သည့် အသုံးအဆောင်ကို ဝယ်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

မေစိမ်းဝါ တစ်နေ့ကုန် ဒေါ်ကေသီထံတွင် နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော ဒေါ်ခင်မြင့်က သမီးကို တွေ့လိုက်ပြီး အံ့သြသွားသည်။

"ဟယ်.. လူနာနဲ့ မနေရဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ သူက ပြန်လွှတ်တာပါ"

"ဟုတ်လား"

"ဒေါ်ကေသီက မျက်စိမမြင်တာကလွဲရင် လူကောင်းပါ မေမေရယ်၊ သူ့အနားမှာ တစ်နေ့လုံး စောင့်ကြပ်နေဖို့ မလိုဘူး"

"ဪ.."

"သန်ဘက်ခါ ခရီးထွက်ရမယ် မေမေ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အခုကတည်းက ပြင်ဆင်ထားလေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်ဖြန် လိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ထပ်ဝယ်လိုက်ဦးမယ်"

"မေမေ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ"

"ရပါတယ် မေမေ၊ အဝတ်အစားထည့်ရုံပဲ အဲဒါ သမီးဘာသာ လုပ်နိုင်ပါတယ်"

"အေး.. အေး"

"ခု လောလောဆယ် ဗိုက်ဆာတယ်၊ ထမင်းစားမယ် မေမေ"

"အဝတ်အစားလဲပြီး လာခဲ့၊ မေမေ ခူးခပ်ထားလိုက်မယ်"

မွန်းလွဲ သုံးနာရီထိုးခါနီးအထိ နံနက်စာ မစားရသေးသော မေစိမ်းဝါရဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ တဂျုတ်ဂျုတ် မြည်နေသည် ။ အဝတ်အစားကို မြန်မြန်လဲပြီး မိခင်ခူးပေးထားသော ထမင်းကို ခပ်သွက်သွက်ပင် စားလိုက်သည် ။

စားသောက်ပြီး အိမ်အလုပ်တွေကို ကူလုပ်ပေးလိုက်သည် ။ မိခင်နှင့် အတူ ကူလုပ်ရင်းနှင့် ဒေါ်ကေသီရဲ့ အကြောင်းကို အတော်များများ ပြောဖြစ်သည် ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ ပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်းရန် မေစိမ်းဝါက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ရောက်ပြန်သည် ။ ဈေးထဲတွင် လျှောက်ပတ်ကြည့်ရင်း အမှတ်မထင် သူတစ်ဦးနှင့် ဆုံလိုက်သည် ။

"မေစိမ်းဝါ"

"ဟင်.. ဆရာချမ်းအေး"

"ဟာ.. မေစိမ်းဝါက လုပ်ပြန်ပြီ၊ အရင်ကလို ကိုချမ်းအေးပဲ ခေါ်ပါ။ ဘာလို့ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းသွားတာလဲ"

အသားလတ်လတ် အရပ်မပူမရှည်နှင့် ကြည့်ကောင်းသော ဒေါက်တာချမ်းအေးက ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သည် ။

"မတွေ့ကြတာတောင် ကြာပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုချမ်းအေး အခု ဘယ်ဆေးရုံမှာ လဲ"

"ဆေးရုံကြီးမှာ ပဲလေ၊ မင်းရော"

"ကျွန်မက အပြင်ဆေးခန်းမှာ ပါပဲ"

"ခင်ခင်တာနဲ့ အဆက်အသွယ် ရသေးလား"

"ရပါတယ်၊ မနက်ဖြန် သူတို့ ဆီမှာ တည်းမဲ့ လူနာတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်သွားရမယ်"

"ဟုတ်လား ဒါဆို သူနဲ့ တွေ့မှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျွန်တော်က သတိရတယ်လို့ ပြောပေးပါ"

"စာရေးပေးချင် ပေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်မ ယူသွားပါ့မယ်"

"မရေးတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သတိရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ ပြောပေးပါ"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကိုချမ်းအေးရဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ကျွန်မကို ပေးပါလား"

"ရပါတယ်"

ဒေါက်တာချမ်းအေး ပေးလိုက်သော တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်သားထားလိုက်သည် ။ ဒေါက်တာချမ်းအေးကိုမြင်ပြီး သူတို့ ရဲ့ အဖြစ်တွေကို ပြန်၍ သတိရမိသည် ။

ဝယ်စရာရှိတာကို သွက်သွက်ဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်လာသည် ။ ခင်ခင်

တာအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ဝယ်လိုက်သည်။ ။

ညမှာ ခရီးဆောင်သေတ္တာထဲသို့ ပစ္စည်းများ စီရီပြီးထည့်ရင်း ခင်ခင် တာအတွက် လက်ဆောင်လေးကို ထည့်လိုက်သည်။ ။ ခင်ခင်တာရဲ့ လက်ဆောင်ကိုထည့်ရင်း သင်တန်းတက်စဉ်က ခင်ခင်တာနှင့် ဒေါက်တာ ချမ်းအေးတို့ ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည် သတိရလိုက်သည်။ ။

အလုပ်သင်ဆရာဝန်ပေါက်စနှင့် သူနာပြုသင်တန်းသူလေး ခင်ခင် တာသို့ အလွန်ပင် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ ။ ဒေါက်တာချမ်းအေးက မေစိမ်းဝါတို့ တစ်အုပ်စုလုံးကို ခင်မင်သော်လည်း ဒေါက်တာချမ်းအေးရဲ့ ဂရုစိုက်မှု ခင်ခင်တာအပေါ်တွင် ပိုမိုသက်ရောက်သည် ကို အားလုံးက သိနေသည်။ ။

ခင်ခင်တာကလည်း ဒေါက်တာချမ်းအေးကို စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။ ။ ဒေါက်တာချမ်းအေးရဲ့ ကွယ်ရာမှာ သူ့သူငယ်ချင်းများက နောက်ပြောင် ကျီစယ်သည်။ ။

သည် လို ကျီစယ်တိုင်း ခင်ခင်တာ အလွန်ကျေနပ်သည် ကို တွေ့ရှိရသည်။ ။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒေါက်တာချမ်းအေးသည် ခင်ခင်တာကို ချစ်ရေး ဆိုမည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ ။

သင်တန်းတွေပြီး တကွဲတပြားစီ ဖြစ်သွားသည့်တိုင်အောင် ဒေါက်တာချမ်းအေးသည် ခင်ခင်တာကို ချစ်ခွင့်မပန် ဖြစ်လိုက်ပါ။ ဘေးလူတွေက သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ်ရှိသည် ကို သိနေကြသည်။ ။

မေစိမ်းဝါကလည်း ဒေါက်တာချမ်းအေးနှင့် ခင်ခင်တာကို အလွန်သဘောတူနေသည်။ ။ သူ့ကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦး ပြန်၍ ဆက်သွယ်မိလျှင် သိပ်ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိသည်။ ။

"နှစ်ယောက်စလုံး သဘောကောင်းပြီး ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံတော့ သိပ်ကို လိုက်ဖက်ညီတာပဲ"

"ကိုချမ်းအေးနဲ့ ခင်တာတို့ ဖူးစာပါရင် ဆုံကြမှာ ပဲ"

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော အိမ်က ထွက်ရမှာ မို့ အိပ်ရာစောစော ဝင်လိုက်သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့မှာ အငှားကားဖြင့် မောင်လေးသောင်းမြင့်ဇော်က ဒေါ်ကေသီရဲ့ တည်းခိုခန်းကို လိုက်ပို့သည်။ ။

"မောင်လေးရေ မမဝါမရှိတုန်း ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ဂရုစိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ မမဝါ"

အငှားကားနှင့်ပင် သောင်းမြင့်ဇော်က ပြန်သွားသည်။ ။ မေစိမ်းဝါက သူ့ရဲ့ ခရီးဆောင်သေတ္တာနှင့် အိတ်တစ်လုံးကိုဆွဲပြီး ဧည့်သည် များ နားနေခန်းမှာ စောင့်နေသည်။ ။

ဒေါ်ကေသီရဲ့ သေတ္တာနှစ်လုံးနှင့်အတူ တည်းခိုခန်းစောင့်က မေစိမ်းဝါရဲ့ အနားကို ရောက်လာသည်။ ။

"ဒီမှာ ဒေါ်ကေသီရဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ၊ ကျွန်တော် ဒေါ်ကေသီကို သွားခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်"

"သူ့အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ကျွန်မပဲ သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်"

"အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ၊ အငှားကားလဲ ရှေ့မှာ ရောက်နေပါပြီ"

"ဒါဆို သွားခေါ်လိုက်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

မေစိမ်းဝါက ဒေါ်ကေသီရဲ့ အခန်းကို လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ။ တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်ခွင့်ရမှ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သည်။ ။

"ကား အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ"

"ဪ... မေစိမ်းဝါ ရောက်နေပြီကိုး"

"ဟုတ်ကဲ့ မမကေသီ"

"ဒါဆို သွားကြရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်ကေသီကိုတွဲပြီး ကားဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ။ ကားနောက်ခန်းမှာ ဒေါ်ကေသီကို ထိုင်စေပြီး သူက ရှေ့ခန်းမှာ ပဲ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

အငှားယာဉ်မောင်းသမားက လေဆိပ်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ။ လေဆိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ဒေါ်ကေသီက မေစိမ်းဝါထဲသို့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ ။

"မေစိမ်းဝါရေ၊ ကားခ ရှင်းပေးလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ မမကေသီ"

ကားခရှင်းပြီး ဒေါ်ကေသီကို ကားပေါ်မှ တွဲချသည်။ ။ ယာဉ်မောင်းက ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေကို အောက်သို့ချပေးသည်။ ။

"မေစိမ်းဝါ လေဆိပ်မှာ လူတွေအများကြီးလား"

"အများကြီးပဲ မမကေသီ"

"မမကေသီကို တွဲဦးနော်၊ လူတွေနဲ့ တိုးမိတိုက်မိမှာ စိုးလို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကေသီ"

ဒေါ်ကေသီကိုတွဲပြီး အလုပ်သမားကို ပစ္စည်းတွေ သယ်ခိုင်းသည် ။
ခရီးသည် များ နားနေသောနေရာသို့ ဒေါ်ကေသီကို ခေါ်သွားပြီး ထိုင်စေ
သည် ။ ခရီးဆောင်သေတ္တာတွေကို လပ်ဂျေ(ချ) ဌာနဆီသို့ ပို့ထားလိုက်
သည် ။

ခရီးသည် များ လေယာဉ်ပေါ်တက်ရန် ခေါ်သံကြားတော့မှ ဒေါ်ကေ
သီကို တွဲခေါ်လိုက်သည် ။

"လေယာဉ်ပေါ်တက်ကြရအောင်နော်၊ မမကေသီ"

"အင်း.. နည်းနည်းရှင်းမှ တက်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မတို့ နောက်ကနေ ဖြည်းဖြည်းပဲ တက်ကြမယ်နော်"

"အင်း"

ဒေါ်ကေသီကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ တွဲခေါ်ပြီး လေယာဉ်ဆီသို့ ခေါ်သ
ည် ။ ဒေါ်ကေသီက တွဲထားလျက်နှင့် လမ်းလျှောက်သည် ကို စမ်းပြီး
လျှောက်သည့်ပုံစံ အလွန်ပေါ့လွင်နေသည် ။ သူမ မျက်မမြင်ဖြစ်သည်
မှာ သိပ်ကိုထင်ရှားနေသည် ။

"မမကေသီ လှေကားပေါ် တက်တော့မှာ နော်၊ သတိထား"

"အင်း"

ဒေါ်ကေသီကိုတွဲပြီး လေယာဉ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည် ။ လေယာဉ်ပေါ်
ရောက်ပြီး ထိုင်ခုံမှာ ဒေါ်ကေသီကို နေရာချပြီးမှ စိတ်ပင်ပန်းကိုယ်ပင်ပ

နံး ဖြစ်သွားသော မေစိမ်းဝါက သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

"မေစိမ်းဝါရယ် မမကေသီ မောသွားလို့ ရေနည်းနည်းတိုက်ပါ"

မျက်မမြင်ဖြစ်သော ဒေါ်ကေသီလည်း စိတ်ပန်းလူပန်း ဖြစ်မည်ဆိုတာကို မေစိမ်းဝါက ကိုယ်ချင်းစာတွေ့မိသည် ။

ဒေါ်ကေသီကို ရေတိုက်ပြီး သူလည်း အမောပြေ ရေသောက်လိုက်သည် ။

ခရီးသည် မှာ လေယာဉ်ပေါ်တွင် စုံပြီမို့ လေယာဉ်ထွက်ခါနီး လေယာဉ်မယ်လေးက ခါးပတ် ပတ်ခိုင်းသည် ။

မကြာခင်အချိန်ကာလမှာ ပဲ လေယာဉ်က ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားပြီး ကောင်းကင်ဆီသို့ ပျံတက်သွားသည် ။

ဒေါ်ကေသီက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး နောက်မှီကို မှီ၍ လိုက်ပါလာသည် ။ နေကာမျက်မှန် နက်နက်ကြီးကို တပ်ဆင်ထားသဖြင့် သူ့မျက်လုံးဖွင့်ထားလား ပိတ်ထားလားဆိုသည် ကို မတွေ့မြင်နိုင်ပါ။

မေစိမ်းဝါရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ သူ့မျက်နှာလှည့်ထားသဖြင့် မေစိမ်းဝါက မမြင်တွေ့နိုင်ပါ။ ငြိမ်သက်နေ၍ အိပ်နေသည် လို့ ပင် သဘောထားလိုက်သည် ။
